

Phi Lô: Tuyển tập "Hành Trình Biển Đông" là tác phẩm nói lên sự hãnh diện về nguồn gốc của người Việt lưu vong, là sự nhắc nhở về căn cước tị nạn chính trị của mỗi người chúng ta xác nhận sự yêu chuộng tự do nhân quyền. Tuyển tập hiện cần dịch sang Anh ngữ để phổ biến rộng rãi hơn, xin tất cả hãy tiếp tay với Hành Trình Biển Đông Foundation thực hiện tác phẩm Anh ngữ này, để "Hành Trình Biển Đông" là cái gai nhức nhối cho Cộng Sản Việt Nam tại chính trường quốc tế và để con em chúng ta sẽ mãi hãnh diện về nguồn gốc tị nạn chính trị vì chế độ hà khắc phi nhân CSVN. Xin xem bài viết của tác giả Nam Lộc sau đây.

XIN ĐÒI MỘT NỤ CƯỜI

Nam Lộc

Tháng Tư, 1985, kỷ niệm 10 năm ngày Sài Gòn rơi vào tay Cộng Sản. Truyền thông Mỹ sửa soạn rầm rộ để thực hiện các phóng sự, cùng những cuộc phỏng vấn hầu ghi lại một khúc quanh lịch sử khó quên của đất nước và quân đội Hoa Kỳ trong cuộc chiến Việt Nam. Trên đường lái xe đến sở làm, suốt những tuần lễ đó, lúc nào mở radio lên tôi cũng đều nghe được các lời phân tích cũng như nhận định về chính sách cùng đường lối của người Mỹ khi họ quyết định đưa quân vào để bảo vệ miền Nam VN. Ngoài những lời phát biểu chua cay của một số cựu viên chức chính quyền thời tổng thống Nixon và Ford, còn thì hầu hết đều là những câu trả lời ngớ ngẩn và không chính xác. Thì ra, chỉ mới có một thập niên mà người ta đã quên đi tất cả? Quên hay không muốn để ý tới, đối với tôi lúc đó đều có ý nghĩa giống nhau .

Tác giả Nam Lộc tại trại tị nạn Pendleton, CA năm 1975

Là một người cố vấn về di trú và tỵ nạn của cơ quan thiện nguyện USCC thời bấy giờ, tôi được mời vào thuyết trình về đề tài "Người Tỵ Nạn VN" tại một lớp học của trường UCLA. Trước khi bắt đầu câu chuyện tôi đưa ra ba câu hỏi để thăm dò xem trình độ hiểu biết của các sinh viên về vấn đề VN vào thời điểm đó cũng như trước năm 1975.

Câu hỏi đầu tiên là "có bao nhiêu bạn sinh viên trong lớp học này biết người Mỹ có tham dự vào chiến tranh VN?". Hầu hết cả lớp đều giơ tay lên. Nhưng khi tôi hỏi vậy nước Mỹ ủng hộ miền Bắc hay Nam VN, thì tất cả đều ngơ ngác, chỉ còn có hai người đưa tay xin trả lời. Một nói rằng Mỹ ủng hộ quân đội miền Bắc, còn sinh viên kia thì nói người Mỹ chống cả hai!

Câu hỏi kế tiếp "có bao nhiêu bạn biết được lý do về sự hiện diện của người tỵ nạn VN trên đất Mỹ hiện nay?" Có 6 người giơ tay tình nguyện trả lời, nhưng chỉ có một

dùng chữ tỵ nạn (refugee) còn 5 sinh viên kia thì cho là người Việt đến HK vì muốn tìm một cuộc sống tốt đẹp hơn (looking for a better life), người khác thì bảo cũng như các di dân từ Mỹ Tây Cơ muốn trốn vào nước Mỹ mà thôi. Ba em kia trả lời giống nhau rằng, cha mẹ các em cho biết, đa số người Việt sống ở Mỹ một cách bất hợp lệ!

Cả lớp học gần 30 sinh viên, mà chỉ có một người biết dân VN đến HK vì lý do tỵ nạn. Vậy thì làm sao mà họ có thể hiểu nổi những đắng cay, chua xót của một khối người đã phải chấp nhận bao hiểm nguy, trăm ngàn tủi nhục, bỏ lại sau lưng gia đình và quê hương để tìm hai chữ Tự Do! Hai chữ Tự Do đánh vắn thật giản dị, và lúc nào cũng lai láng trên các miền đất hứa. Nhưng nó là những gì thiêng liêng, cao quý nhất mà hàng triệu người Việt đang phải trả giá bằng nước mắt, bằng máu xương, và bằng thân xác họ. Dù đó là người vượt thoát vào thời điểm khi Sài Gòn vừa thất thủ, hay lang thang qua rừng già, núi thẳm, hoặc lênh đênh trên biển khơi. Mười năm trước đây (1975), thời gian lúc đó (1985) hay mười năm, hai mươi năm sau nữa, nếu Cộng Sản vẫn còn ngự trị trên quê hương đất nước, thì người Việt cũng sẽ tiếp tục bỏ nước ra đi!

Dư âm của buổi thuyết trình tại trường đại học UCLA đã dẫn vật tôi cả hơn một tuần lễ, nhưng đó chính là những dữ kiện thai nghén để tôi cho ra đời nhạc phẩm “Xin Đòi Một Nụ Cười”, đúng một tuần lễ trước ngày kỷ niệm 10 năm mất nước. Tôi có nhờ anh Ngô Chí Thịnh, một giáo sư Anh ngữ dịch ngay sang tiếng Anh để đài truyền hình CBS sử dụng trong buổi phỏng vấn chị Kiều Chinh cùng hai người tỵ nạn Cao Miên và Lào. Nhưng tiếc rằng đến khi chương trình CBS được phát hình họ chỉ dùng phần nhạc, nên khán giả theo dõi cũng chẳng biết ý nghĩa của bài hát. Tôi còn nhớ câu nói cay đắng của chị Kiều Chinh lúc đó, chị bảo *“tức quá, phải chi mình có một quyển sách Anh ngữ viết về người tỵ nạn VN liệng vào mặt tụi nó, để họ biết tại sao mình phải mang kiếp sống lưu vong”!* Tôi chỉ biết nắm tay và nhìn lên đôi mắt buồn điệu vợ của chị.

Ngày 23 tháng 10, 2002, tôi nhận được lời mời của một giáo sư đại học luật khoa, ông Donald Kerwin mời tôi đến nói chuyện với các sinh viên trong một lớp học tại Georgetown University ở Hoa Thịnh Đốn với khoảng hơn 30 sinh viên, đặc biệt là có một em người VN. Cô cho biết đã theo cha mẹ vượt biển tỵ nạn và sang HK định cư vào khoảng giữa thập niên 1980, lúc cô vừa được 1 tuổi. Tôi hỏi em là có bao giờ chia sẻ với các bạn câu chuyện nhọc nhằn của thuyền nhân VN cho các bạn đồng lớp được biết hay không? Em trả lời *“chính em còn không biết rõ cuộc hành trình đó gian khổ ra sao”!* Thịnh thoảng xem TV hoặc báo chí cô có tò mò hỏi cha mẹ về chuyện này, nhưng mẹ đều trả lời là *“chuyện dài lắm, kể không hết, thôi lo học đi, để khi khác”.* Nhưng theo em thì dường như có điều gì mà mẹ không muốn nói, *“hoặc cũng có thể vì cháu không nói rành tiếng Việt, mà mẹ thì không nói giỏi tiếng Anh nên câu chuyện chẳng bao giờ được bắt đầu”!* Tôi chợt nhớ lại câu nói của chị Kiều Chinh gần 20 năm về trước, và nói thầm trong bụng là *“tức quá, phải chi mình có một quyển sách Anh ngữ viết về ‘Vietnamese Boat People’ liệng vào tay cô bé, để nó biết thế nào là thân phận của một gia đình thuyền nhân, cùng những gì mà họ đã phải trải qua trên đường tìm tự do”!* Nhưng chắc chắn không là một quyển, vì có thể hàng chục ngàn em như cô bé “thuyền nhân” nói trên đã quên hay không biết đến ý nghĩa của những chuyến đi “tìm chết, để sống” mà người tỵ nạn VN đã phải trải qua.

Tháng Tư 2005, kỷ niệm 30 năm tỵ nạn. Trung tâm Thúy Nga thu hình DVD “30 Năm Viễn Xứ” và phổ biến nhạc phẩm “Xin Đòi Một Nụ Cười” của tôi qua ba giọng hát Khánh Ly, Trần Thái Hòa, và Thế Sơn. Chỉ chưa đầy một tháng, sau ngày phát hành, thì trên số báo ra ngày 21, tháng 5, 2005, tờ Công An Thành Phố, qua một bài viết ký tên Phương Liên đã diễn tả (trích nguyên văn) “*Quê hương không bao giờ chối bỏ bất cứ ai, kể cả những người vượt biên đã tự động rời bỏ quê mẹ, nhưng đã được lý giải rất lệch lạc, rằng không thể sống ở đất mẹ mà buộc phải bỏ đi như bài ‘Xin Đòi Một Nụ Cười’ bài hát này đã cố tình tô vẽ và biện minh cho sự ra đi, trốn chạy khỏi đất nước của những kẻ phản quốc là đúng đắn, ca ngợi những vùng đất nơi xứ người là mảnh đất của Tự Do ...*”

30 năm sau báo chí nhà nước vẫn gọi những người ra đi là “kẻ phản quốc”! Bài “Xin Đòi Một Nụ Cười” tôi viết năm 1985, khi phong trào vượt biển lên cao. Khi mà “đất mẹ không chối bỏ một ai”, nhưng lại bắt hết đám “sĩ quan ngụỵ” vào tù. Còn người miền Nam thì đi vùng kinh tế mới, nhà cửa bị tịch thu, nên “không sống ở đất mẹ, mà buộc phải bỏ đi”! Tôi không nghĩ đó là những lý giải lệch lạc. Tôi đổ tác giả bài báo trích từng câu trong ca khúc “Xin Đòi Một Nụ Cười” và tìm được tôi sai ở chỗ nào? Nhưng tiếc rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với chế độ thông tin một chiều ở VN hiện nay. Nhà nước CS chỉ lợi dụng quyền tự do báo chí ở hải ngoại phổ biến bừa bãi, để kết tội và vu khống. Trong khi đó thì lại bưng bít những tin tức từ nước ngoài gửi về quốc nội.

Gần đây nhất, ngày 18 tháng 9, 2006, trên tờ Công An Thành Phố HCM, đã phổ biến một bài báo ký tên Phúc Huy, “chửi rửa” thậm tệ nhạc sĩ Việt Dzũng, có một đoạn nói về thuyền nhân tỵ nạn VN như sau (trích nguyên văn) “*Việt Dzũng sáng tác, trình bày hàng loạt ca khúc phản động như Kinh Tị Nạn, Lưu Vong Khúc để kích động nạn vượt biên trái phép. Nhiều người đã bỏ mình trên biển cả hoặc bị hải tặc cướp bóc, hãm hiếp, chịu đau đớn cả đời, gia đình tan nát cũng vì tin theo những luận điệu xuyên tạc như thế...*”

Nếu CSVN thực tâm muốn tìm hiểu chuyện này thì hãy thử làm một cuộc thăm dò ý kiến để xem trong số gần một triệu thuyền nhân, có bao nhiêu người vì nghe nhạc của ông Việt Dzũng “xúi dục” mà xuống thuyền đi tỵ nạn?

Tạm bỏ ra ngoài những phán quyết về tư cách của các bài báo nói trên. Vấn đề đặt ra ở đây là liệu các thế hệ sau có hiểu được lý do và ý nghĩa của cuộc tìm kiếm tự do vĩ đại nhất trong lịch sử dân tộc VN hay không? Liệu những người dân hoặc thế hệ trẻ ở trong nước, nếu không được giải thích, họ có bị ảnh hưởng bởi những bài báo đang cố tình bóp mép và xuyên tạc lịch sử hay không? Làm sao để cho người bản xứ, đặc biệt là các sinh viên đại học ở HK hoặc các nước tự do khác có được những tài liệu chính xác để đối chiếu với lịch sử cận đại về cuộc hành trình tìm tự do đầy bi hùng của một dân tộc không chấp nhận chế độ Cộng Sản? Chắc chắn không có gì trung thực hơn bằng chính lời tự thuật của những người trong cuộc, bằng các nhân chứng sống và bằng tiếng nói chân thành từ trái tim của một con người VN đích thực với tấm lòng nhân bản. Những câu chuyện “Viết Về Nước Mỹ”, “Chuyện Tù Cải Tạo”, “Hành Trình Biển Đông”, “Người Thương Binh VNCH” v.v., sẽ là những câu trả lời chính xác nhất. Và đó cũng là lý do tôi hỗ trợ công việc làm hiện nay của anh Ngụy Vũ hay bất cứ ai đang có những nỗ lực sưu tầm, dịch thuật, phổ biến và gìn giữ những tác phẩm văn học và nghệ thuật cho đời ta và cho đời sau.

Quá khứ dù có buồn thảm đến đâu, dù có hận thù thế nào, thì vẫn là lịch sử. Mà lịch sử thì cần phải ghi nhận một cách trung thực và đứng đắn. Cần phải lưu giữ và lại càng phải lưu truyền. Kẻ nào không tôn trọng hay cố tình làm sai lạc, chắc chắn sẽ có tội với giống nòi và quê hương, tổ quốc.

Nam Lộc (Tháng 10, 2006)

Slow Rock **Xin đời một nụ cười** **Nam Lộc**

Tôi bước đi, khi Sài Gòn trong cơn hấp hối. Như một người tình phụ thờ hơi cuối cùng. Tôi bước
 đi Tân Sơn Nhất lửa khói ngập trời, khu thương xá cửa khép cuộc đời, những con tàu ngơ ngác ra khơi. Tôi bước
 đi, qua đường rừng chông gai, tắm tối. Như cuộc đời ở lại từ khi mất người. Tôi bước đi, như con rết lê lết cuộc
 đời, như thân bướm đôi cánh rã rời, lấy u sầu che dấu tả tơi. TỰ DO ƠI TỰ DO! Tôi
 trả bằng nước mắt. TỰ DO ƠI TỰ DO! Anh trao bằng máu xương. TỰ DO ƠI TỰ DO! Em
 đổi bằng thân xác. Vì hai chữ TỰ DO! Ta mang đời lưu vong. Tôi nép thân trên mảnh thuyền mong manh sương
 gió. Như một người tìm đường về nơi đáy mồ. Tôi bước đi vì không muốn làm kẻ tội
 đồ, vì tôi muốn lại kiếp con người, muốn cuộc đời còn có những nụ cười.

Copyright by Nam Lộc